

LAHKO JE LEPO

Sem dijakinja srednje ekonomske šole v ZUIM Kamnik. Že leta ohranjamo tradicijo mednarodnih izmenjav z dijaki iz zavoda na Nizozemskem. Predlani se je izmenjava odvijala pri nas. Ker mi tuji jeziki preveč ne ležijo, so mi v našem Zavodu predlagali, da se udeležim srečanja in s tem utrdim znanje angleščine ter spoznam nove ljudi. Takoj sem bila pripravljena sodelovati v projektu, a sem se v naslednjem trenutku tudi takoj premislila. Ustrašila sem se, da se ne bom znala pogovarjati z Nizozemci. Moja vzgojiteljica je bila mnenja, da je škoda zavreči takšno priložnost, ki se morda ne bo nikoli več ponovila. Rekla mi je: »Si komunikativna in družabna, če ne drugače, si lahko pomagaš z rokami in nogami. Izgubiti ne moreš nič, lahko samo pridobiš.« In prav je imela.

Ob prihodu gostov so mi po glavi rojila razna vprašanja. Kakšni so nizozemski mladostniki? Kakšne so njihove navade? Koliko so samostojni? Kakšno je njihovo življenje v Zavodu? Ali jih okolica sprejema? Ali hodijo na zabave? Prepustila sem se toku in izkoristila vsak trenutek za pogovor, ob tem pa spoznala, da smo si ne glede na podobne težave tudi različni.

Ob enotedenskem druženju smo si ogledali lepe kraje v Sloveniji. Obiskali smo Prekmurje, Mursko Soboto, Banovce, bili smo na Muri. Družili smo se z željo, da eden od drugega odnesemo čim več. Pogovor z nizozemskimi vrstniki je stekel brez težav. Presenečena sem bila nad nekaterimi stvarmi, ki sem jih izvedela glede njihovih možnosti, ki jih imajo invalidi v njihovi deželi. Povedali so mi, da pri njih dobi invalidski voziček vsak, ki je lažje oviran, da bi mu olajšali življenje. Pri nas je drugače. Če lahko hodiš, hodiš s pomočjo pripomočkov. Voziček je za daljše razdalje in za tiste, ki ne morejo hoditi. Vesela sem, da nas delavci v Zavodu in starši priganjajo, da čimveč hodimo in da ne obsedimo za vsako malenkost na vozičku. Vesela sem spoznanja, da vsak na svoj način skuša živeti polno življenje. Vesela sem tudi, da obstajajo take izmenjave, saj sem spoznala, kako živijo mladi v tuji deželi in sem napredovala na področju tujega jezika. Hkrati sem pridobila izkušnjo, da tudi nasmeh ruši meje drugačnosti. Človek začne razmišljati, da mu je pa vendarle lepo...

Barbara Šamperl, 18 let